

Ասով հանդերձ անիկա հասուց աշակերտներ որոնք Հայ եկեղեցիին ծառայեցին:

Անոնց մէջ առաջին տեղը կը պատկանի Մովսէս Տաթեւացիին (ծն. 1577 — 1633 *), էջմիածնայ նշանաւոր կաթողիկոսին (1629—1633) և աթոռին վերանորոգիչին, որ նախ աշակերտած էր Սրապիոն Ուռհայեցիի: Սակայն «յորում ժամանակի տեսաւ եր տէր Մովսէս՝ ուսմանք եւ հասակաւ» «վախճանի Սրապիոնի փոքրով ժամանեաց ի վերայ» (1606 Ա.պրիւ 26):

«Բայց Սրապիոն վարդապետն մտօք նկատեալ՝ ինձնայր յոգի իւր՝ զի շնորհիւ աստուածային երեւի առ տէր Մովսէսն՝ ընդ որոյ ցաւակցաբար հոգաց զնա, վասնզի կոչեաց առ ինքն զաւագ աշակերտն իւր՝ զԿեսարացի Գրիգոր վարդապետն եւ յանձն արար ննա զտէր Մովսէսն ասելով. Յանձն առնել զառ քեզ զի փոխանակ ինձ հովուեալ պահեացես զառ՝ եւ հասուցեալ յարքունս հասակի եւ վարդապետական ուսման եւ ասցես զգաւագան եւ զպատիւ վարդապետական եւ եղիցի օրհնութիւն ինձ ի վերայ քո եւ դորա» ('Իս-բէժեցի, էջ 284—85):

Գրիգոր Կեսարացի իր վարդապետին այս յանձնարարութիւնը կատարեց ինչպէս տեսնուեցաւ, 1606 էն մինչև 1612 իր քովը պահելով Մովսէսը, անոր հետ նոյն